

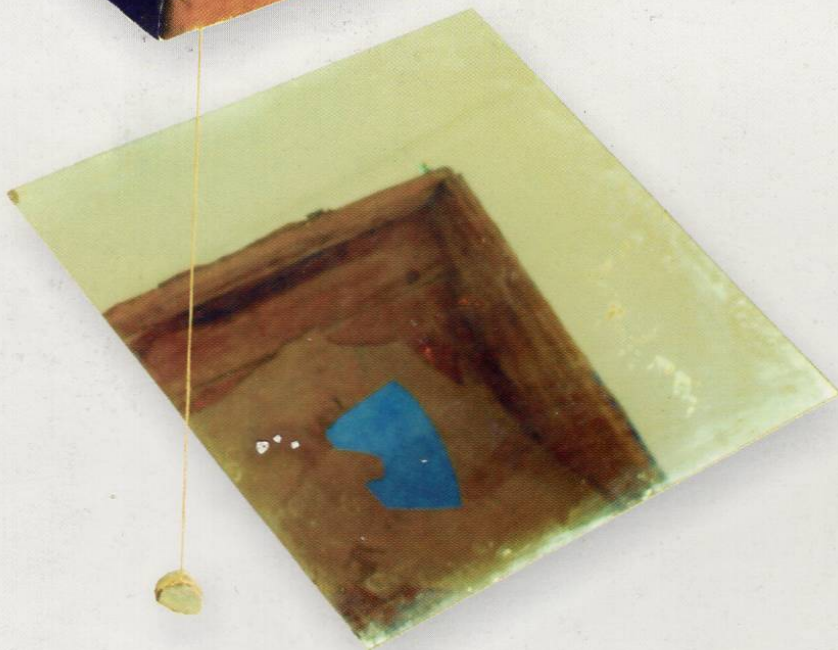
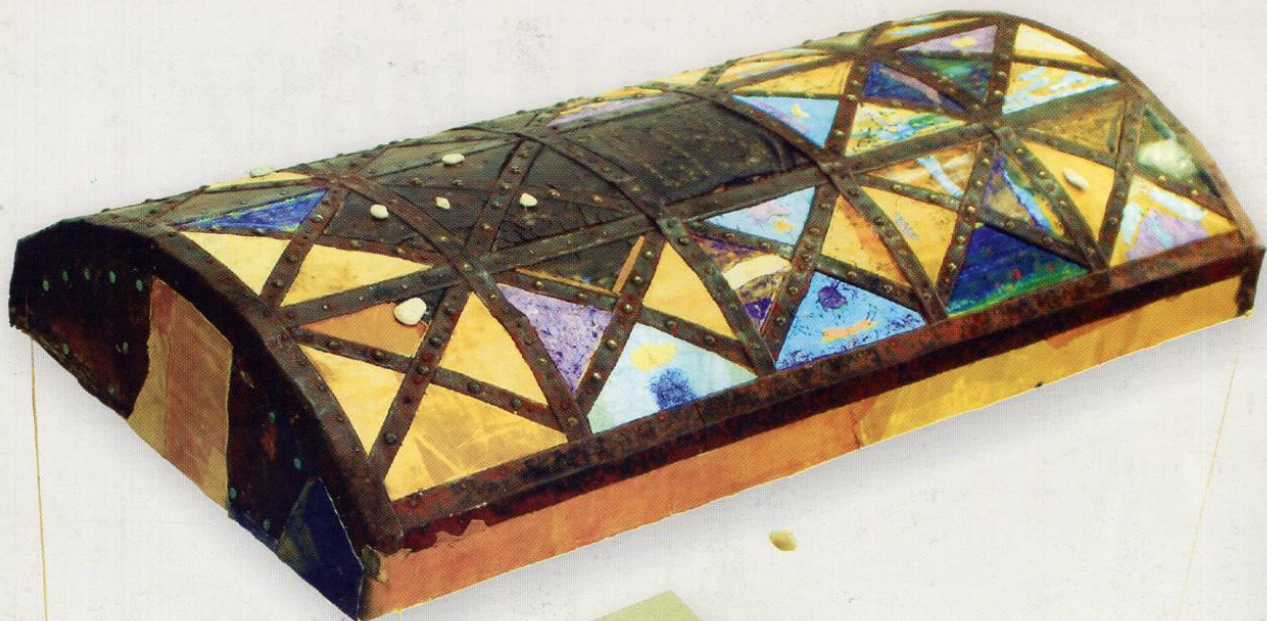

БЕДИ ИБРАХИМ

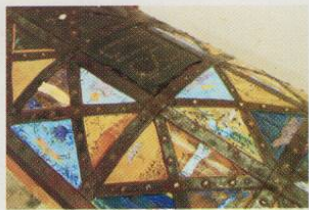

СЕЌАВАЊЕ

НОЕМВРИ 2009

2.

ИГРИТЕ НА ПАЛИМПСЕСТОТ

Најновиот концепт на Беди Ибрахим под наслов „СЕЌАВАЊЕ“ на извесен начин претставува продолжение на суптилната поетика на неговите претходни проекти.

Овој автор е истовремено и уметник и археолог на духот. Чувар на сопственото, и сојузник на туѓото сеќавање, лоциран на другата страна од заборавот. Тој е трагач и следбеник, постојано во дослук со континуитетот на хронотопската и на интеркултурна меморија. Како уметник на ремеморирањето и на реанимирањето на забравените излитени писма, неговите палимпсести не се само метафора, туку се реално постоечки. Егзистираат во предметите кои ги кријат историските пластови, паметењето, пораките... врз кои интервенира ги надоградува и ги збогатува со свои приказни, спојувајќи ги трагите од минатото, со втиснатите траги од сегашното време. Низ распластувањето и напластувањето, т.е. аплицирањето на новите, врз постарите избришани траги, Беди, од почетоците на своето творештво па сè до денес, го воспоставува заемниот интерцивилизациски дијалог. Како припитомувач и вљубеник во остатоците на забравените и никому потребни предмети, тој ги конзервира, реставрира и рекомпонира, создавајќи ја од нив својата топла благородна духовна ризница исткаена од најсофистицирани приказни. Минувајќи од еден контекст во друг, од еден емотивен хоризонт во друг, тој ја заокружува целостта на кохерентната сруктура на својата творечка опстојба. Нарацијата, т.е. меморијата ја претставува неговата материја прима и есенцијална нитката со која континуирано ја гради идеологијата на своето севкупно лудистичко писмо.

Низ повторувањето во разликите, како во претходните, така и во проектот *Сеќавање*, со фрагментарно ре-акцентирањето приказни во цртежите, објектите и инсталациите, Беди гради систем од заемно испрплетени серии што ја создаваат целостта на неговата актуелна кореографска игра, која во конкретниов случај, е целосно материјално и духовно фундирана и посветена на Битола и на битолчаните.

Акцентот на конкретниот проектот е фокусиран на мобилната инсталација *Последниот танц на Аксој*¹. Поставена во центарот на излагачкиот простор, опколена од други објекти, инсталации и слики, нејзината морфологија и мобилност истовремено реферираат и на дом и на дрво, т.е. на танцот околу дрвото на Аксој, но и на заробената слика во огледалната рефлексивна која го антиципира футуристичкиот танц на секој набљудувач посебно. Затворениот, завршен детски танц на Аксој, авторот го трансферирал и го надоврзал со играта на неговиот личен семеен круг. *Присуството на Невестинскиот ковчег, Јас и мама, Јас и ти, Пораки, Ден и ноќ, Второто јас*, сведени се на *Прашања и одговори*, кои и натаму реферираат на семејната клетка исткаена од различните отворени, незавршени интимни приказни којшто се опколени и сплотени со загатливите семејни клетки на *Птици*-те и *гнезда*-та. Меморијата на туѓите приказни скриена во старите користени материјали кои сами по себе се барокизирани, авторот ја поврзува со меморијата на реставрираните апликации на сопствените раскошно обоените приказни. Талозите на времето од кои е импрегнирана материјата, Беди ги обединува во една точка на меморијата и ни ги пренесува и принесува како скапоцен дар од минатото. Користењето на специфичните бои втиснати во материјалите зрачат со светлината на духовната или на сакралната енергија и како аура лебдеат во, околу и над неговите дела, облевајќи го просторот со сакрална тишина. Поетскиот свет на Беди ја гради универзалната стратегија на уметноста чија лирска хармонија има терапевтско дејство врз нашата интима, подствест и архетиповите од кои, во многу нешта, зависиме како битија. Беди ја инвестира сопственаат енергија во далечните познато-непознати светови, во неизвесните траги на минатото, кои се паралени со неговото следење на актуелните трендови. Неговото творештво е исполнето со хуманистичка дарба и со верба во смислата на современото уметничко дејствување. Како единствен автор тој ја чува ризницата на интеркултурното наследство, обалгородувајќи ја нашата сегашност со минатото.

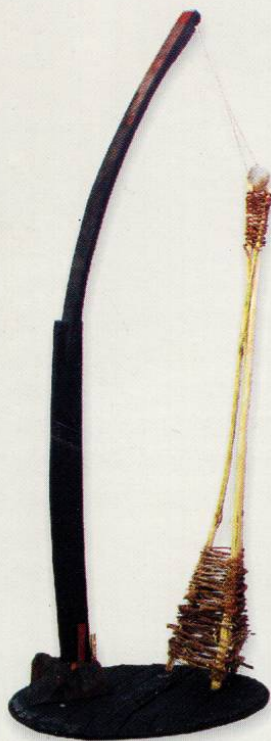
¹Турскиот сликар Фахир Аксој е роден во Битола некаде на почетокот на 20. век. На седумгодишна возраст со родителите заминува за Турција. По 70 години за прв пат се враќа во Битола да ја посети својата родна куќа. Се сеќава само на едно дрво во дворот околу кое се играл. Интуитивно ја пронаоѓа куќата која по толку години се задржала во неговата меморија. Од новите сопственици на неговата куќа побарал само да го остават сам со дрвото. Откако Беди и сопствениците се повлекле во куќата, го набљудувале Аксој низ прозорец како тацнува околу дрвото и му ги пее детските песни кои некогаш му ги пее на постарото дрво од него. Оваа сцена била неописливо трогателна. Аксој го затворил животниот круг, велејќи дека по оваа средба со дрвото и неговата родна куќа, може спокојно да умре. Пет години по посетата на Битола умира во Истанбул.

1.

4.

5.

7.

БЕДИ ИБРАХИМ

Роден е во Скопје во 1959 година. Во 1985 дипломирал на ФЛУ на одделот за скулптура а во 1999 завршил постдипломски студии на истиот Факултет. Од 1985-1989 бил член на групата „Зеро“. Во 1991 г., како стипендист на турската влада престојувал на Универзитетот Мимар Синан во Истанбул, како и во ателјето на познатиот архитект Џенгис Бекташ. Во 1992 г. престојувал на Јилдиз Универзитетот во Истанбул каде вршел истражувања во Кападокија.

Во 1997 г. бил единствен претставник од Македонија на Меѓународното биенале во Истанбул. Од 1990-2002 г. работел во Театарот на народностите каде бил и директор на Турската драма.

Од 2002 до денес работи на ФЛУ како вонр. проф. на вајарскиот оддел.

Во еден мандат бил и продекан за настава. Освен со скулптура се занимава и со сликарство и сценографија. Досега има реализиран над 17 самостојни изложби во земјата и во странство и бројни групни учества на локалната и меѓународната сцена. Добитник е на три национални и меѓународни награди.

Од 1985 г. до денес член е на ДЛУМ, а од 2008 е член и на неговиот уметнички совет.

КАТАЛОГ НА ДЕЛА

1. „Последниот танц на Аксој“, дрво, кожа, метал, камчиња, огледало, гранки, боја, 220 x 50 x 50 см, 2009
2. „Невестински ковчег“, дрво, кожа, метал, камчиња, огледало, 150 x 80 x 30 см, 2009
3. „Ден и ноќ“, дрво и боја, 120 x 40 x 4 см, 2009
4. „Јас и мама“, дрво, боја, јаже, камчиња. 200 x 70 x 60 см, 2009
5. „Јас и ти“, дрво и јаже, 210 x 90 x 90 см, 2009
6. „Пораки“, дрво, стакло, боја, хартија, 100 x 40 x 10 см, 2009
7. „Второто јас“, гранки, огледало, 180 x 80 x 80 см, 2009
8. „Прашања и одговори“, дрво и боја, 100 x 200 см, 2009
9. Од циклусот „Птици и гнезда 1“ комбинирана техника, 50x50 см, 2009
10. Од циклусот „Птици и гнезда 1“ комбинирана техника, 50x50 см, 2009
11. Од циклусот „Птици и гнезда 1“ комбинирана техника, 50x50 см, 2009
12. Од циклусот „Птици и гнезда 1“ комбинирана техника, 50x50 см, 2009
13. Од циклусот „Птици и гнезда 1“ комбинирана техника, 50x50 см, 2009
14. Од циклусот „Птици и гнезда 1“ комбинирана техника; 50x50 см, 2009
15. Од циклусот „Птици и гнезда 1“ комбинирана техника, 50x50 см, 2009
16. Од циклусот „Птици и гнезда 1“ комбинирана техника, 50x50 см, 2009
17. Од циклусот „Птици и гнезда 1“ комбинирана техника, 50x50 см, 2009
18. Од циклусот „Птици и гнезда 1“ комбинирана техника, 50x50 см, 2009
19. Од циклусот „Птици и гнезда 2“, комбинирана техника на штица, 50 x 50 см, 2009,
20. Од циклусот „Птици и гнезда 2“ комбинирана техника на штица, 50 x 50 см, 2009

За реализацијата на проектот им се заблагодарувам на: Бату&Фунда Ибрахим, Влатко Симоновски, Конча Пиркоска, Тони Васиќ, Студентите на IV година на ФЛУ - Вајарски оддел, Стефан Малбашиќ, Самир Карахасан и на НУ Завод и музеј Битола.

8.

8.